

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 701/05
18.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету оптужених **АА и др.**, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о заједничкој жалби оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, браниоца оптужених ВВ и ГГ, адвоката АГ и оптуженог ГГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Јагодини К.31/04 од 07.02.2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог ББ и његовог браниоца, адв. АВ и браниоца оптуженог ВВ, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптужених ГГ, АА и ВВ и њихових бранилаца, дана 18.05.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване заједничка жалба оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ББ, браниоца оптужених ВВ и ГГ и оптуженог ГГ, а пресуда Окружног суда у Јагодини К.31/04 од 07.02.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II Жалба браниоца оптуженог ВВ, адвоката АД се **ОДБАЦУЈЕ**, као неблагоприятна.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашени су кривим, оптужени **АА, ББ, ВВ и ГГ**, због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ и осуђени на казне затвора у трајању од по десет месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 16.05.2003. године до 12.06.2003. године.

Оптужени су обавезани да плате суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 13.510,00 динара солидарно, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

На основу члана 69. став 3. и члана 245. став 4. КЗ СРЈ, према оптуженима изречена је мера безбедности одузимања предмета једне ПВЦ кесе плаве боје у којој се налази бруто маса 19,63 грама марихуане, једне ПВЦ кесе беле боје у којој се налази бруто маса 28,93 грама марихуане и једнр ПВЦ са 3,47 грама марихуане.

На основу члана 349. тачка 3. ЗКП, против оптуженог ББ одбијена је оптужба да је извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 2. КЗ СРЈ.

Против те пресуде, жалбе су изјавили:

-оптужени АА и његов бранилац, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање или пак, исту преиначи и оптуженог АА блаже казни, односно да исту преиначи и оптуженог ослободи од одговорности. У својој жалби захтевали су да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-бранилац оптуженог ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или пак, исту преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе или примени најнижу границу за ублажавање казне. У жалби су захтевали да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-бранилац оптужених ВВ и ГГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и трошковима поступка, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптужене ВВ и ГГ, ослободи од оптужбе или пак, исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби су захтевали да бранилац и оптужени буду обавештени о седници већа;

-оптужени ГГ, због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, због непостојања правног основа и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе;

-бранилац оптуженог ВВ, адвокат АД, из свих законских разлога предвиђених ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак, да исту преиначи и безусловну казну затвора замени условном осудом.

Републички јавни тужилац Србије, својим поднеском Ктж.842/05 од 10.05.2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосноване заједничку жалбу оптуженог АА и његовог браниоца, жалбу браниоца оптуженог ББ, жалбу оптуженог ГГ и заједничку жалбу браниоца оптужених ВВ и ГГ.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптужених ГГ и његовог браниоца, АА и његовог браниоца, ВВ и његовог браниоца, а у присуству оптуженог ББ и његовог браниоца, адв. АВ, на којој је размотрио све списе предмета, па је по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску и објашњења датих у седници већа, нашао:

Побијана пресуда, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Стога се неосновано заједничком жалбом оптуженог АА и његовог браниоца, те браниоца оптуженог ББ и браниоца оптужених ВВ и ГГ, побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка. У вези са тим, у овим жалбама се указује да првостепена пресуда је неразумљива, противречна сама себи и датим разлозима, а дати разлози су нејасни и противречни и да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и исказима датих у току поступка.

Противно наводима у жалбама, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како су оптужени извршили предметно кривично дело и које су све радње предузели ради извршења истог. Такође се из наведених доказа види који докази потврђују одређене чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе.

Поступајући на описан начин првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано тврди у наведеним жалбама.

Жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ББ, браниоца оптужених ВВ и ГГ и оптуженог ГГ, неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптужених, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Првостепени суд је сходно својој обавези из члана 361. став 7. ЗКП, правилно и потпуно утврдио чињенично стање изнео доказе и своје закључке о одлучним чињеницама у односу на дело оптужених и дао је анализу изведених доказа и закључке до којих је дошао њиховом оценом.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а с тим у вези повреде кривичног закона, жалбом браниоца оптуженог ББ, оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и одговорности овог оптуженог за исто, а заједничком жалбом оптуженог АА и његовог браниоца, браниоца оптуженог ВВ и ГГ, као и оптуженог ГГ, оспорава се правилност и потпуност чињеничног стања у погледу битне чињенице да нема доказа да су ови оптужени паковали и продавали опојну дрогу, те указује на погрешно оцењене доказе од стране првостепеног суда, а Врховни суд овакве жалбене наводе оцењује неоснованим.

Ово, са разлога, што у конкретної ситуацији, свих околности случаја, а пре свега на основу исказа свих оптужених доводећи их у међусобну везу, као и у вези са исказима сведока ДД, ЋЋ и ЕЕ, као и на основу потврде о привремено одузетим предметима од оптуженог АА, број 01-14 и број 02-14 од 14.04.2003. године и од оптуженог ББ од 14.04.2003. године, првостепени суд је правилно закључио да је оптужени АА од ДД куповао марихуану и то у четири наврата, на начин како је сведок ДД то описао, а затим је купљену марихуану односио у стан оптуженог ББ, где су сви заједно марихуану размењивали и паковали, ради даље продаје, све до дана када је извршен претрес стана оптуженог ББ од стране ОУП-а Параћин, када је пронађена марихуана одузета и оптужени приведени у ОУП, а супротним жалбеним наводима овакав закључак првостепеног суда се не доводи у сумњу.

Дакле, првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа на несумњив начин утврдио да су оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ, извршили кривично дело за које су оглашени кривим, а на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Обзиром на све то не стоји тврдња у наведеним жалбама да је учешће оптужених у извршењу кривично правне радње неовлашћене производње и стављање у промет опојних дрога погрешно утврђено, а жалбама се не указује на такве чињенице и доказа који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности, које је првостепени суд имао у виду и по налажењу Врховног суда, правилно оценио.

Првостепени суд је на потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, у односу на дело за које су оптужени оглашени кривим квалификујући њихове радње по члану 245. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, при том дајући за то детаљне разлоге, те се жалбени наводи о погрешној примени кривичног закона показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности за одређивање кривичне санкције оптуженима, а које је навео у својој пресуди, те одмерене казне оптуженима АА, ББ, ВВ и ГГ од по десет месеци затвора, уз урачунавање времена проведеног у притвору, сразмерне су тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности оптужених, као извршилаца и представљају одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. КЗ СРЈ.

Врховни суд је стога, супротне жалбене наводе браниоца оптуженог ББ, оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ГГ и браниоца оптужених ВВ и ГГ о ослобађању од оптужбе оцењени као неосновани, поготово што се у наведеним жалбама не наводи ни једна конкретна околност која би оправдала такав предлог.

Правилно је првостепени суд на основу члана 193. став 3. у вези члана 196. ЗКП, одлучио о трошковима кривичног поступка, па су супротни жалбени наводи браниоца оптужених ВВ и ГГ, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде под I.

Врховни суд је жалбу браниоца оптуженог ВВ, адв. АД одбацио као неблаговремену, с обзиром да је наведена жалба поднета Врховном суду дана 10.05.2006. године, а оптужени ВВ првостепену пресуду примио је 17.03.2005. године, па је на основу члана 372. став 2. ЗКП, Врховни суд одлучио као у изреци под II.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ан